

[H. C. Hansen.]

paa Linie med de øvrige Tjenestemænd, eller at man i det mindste finder Overgangsbestemmelser i den Retning.

Det er et Fremskridt, at Pensionen er forøget for dem med den lave Tjenesteaalder, for den allerlaveste Pension endda fra $\frac{6}{60}$ til $\frac{18}{60}$. Enkepensionen var før i alle Tilfælde $\frac{20}{60}$. Nu reduceres den for de lave Pensionsaldre til $\frac{16}{60}$, medens den for de høje Pensionsaldre øges til $\frac{24}{60}$. Da Dødsfald i de yngre Aldersklasser forekommer ret sjældent, maa det ses som en Forbedring.

Et meget væsentligt Spørgsmaal har Kommissionen skubbet fra sig under Paa-bæraelse af manglende Tid. Jeg tænker paa en Udvidelse af og en Udbygning af Tillidsmandsinstitutionerne, et Spørgsmaal, der er levende aktuelt inden for alle Fag-omraader, og som jo ogsaa i Forbindelse med de senest afsluttede faglige Overenskomster har spillet en væsentlig Rolle.

Jeg ser, at man i England i adskillige større Virksomheder har de saakaldte Produktionskomiteer, og det er interessant at se, at engelske Arbejdsgivere til en amerikansk Journalist — jeg har set det i et af de seneste Numre af „Det Bedste“, og det er oven i Købet til en Journalist, der ikke er socialdemokratisk — har udtalt, at disse Produktionskomiteer vil aldrig blive afskaffet, Arbejdsgivere og Arbejdspladser har simpelt hen ikke Raad dertil, „vi kan ikke undvære Arbejdernes Erfaring“. Jeg er fuldstændig klar over, at der er en dybt-gaaende Forskel mellem de private Arbejdspladser, de private Erhvervsomraader og Statens Virksomheder. I de private er det Afkastningsinteresser, der i høj Grad er Drivkraften for Ledelserne, medens Forholdet er et andet for Statens Virksomheder. Jeg tror alligevel, at en Udbygning af Tillidsmandsinstitutionerne er et meget vigtigt Anliggende, og Spørgsmaalet søges jo nu ogsaa henvist til et Udvalg. Det er at haabe, at der inden saa forfærdelig længe vil komme noget ud af Behandlingen af hele dette Spørgsmaal.

Hvis man gaar Betænkningen igennem, finder man, at der fra Organisationernes Side har været fremsat mange Ønsker, som senere har maattet frafalde. Mange af disse Ønsker har mit Partis Sympati, men jeg forstaar Vilkaarene: man har søgt at opnaa Enighed, og en saadan Enighed var faktisk nødvendig, hvis der skulde komme noget ud af det hele. Enighed opnaas imidlertid ikke blot ved, at man forhandler, men ogsaa ved, at man handler. Hovedsagen er ikke,

at alle Ønsker opfyldes, men at man kan betegne Slutresultatet som tilfredsstillende. Det synes jeg, man stort set kan i dette Tilfælde, hvad de almindelige Bestemmelser angaar, og jeg synes ogsaa man kan det med Hensyn til Lønforbedringerne.

Hvad det rent tekniske angaar, har man ikke rørt ved det hidtidige Lønssystemets Principper; det var der sikkert heller ikke Anledning til. Stedtillægget er bevaret uændret. Med Hensyn til Reguleringstillæggets Beregning er man gaaet bort fra det gamle Udgiftstal og over til det almindelige Pristal, der er bestemmende for privat ansatte Arbejderses Dyrtidstillæg. Den reelle Forskel er jo, at Arbejdernes Pristal, saaledes som den højtærede Finansminister gjorde opmærksom paa i sin Forelæggelsestale, ogsaa medtager Gruppen Skatter og Kontingenter samt andre Udgifter, der ikke fandtes i det gamle Udgiftstal, men nogen særlig stor Forskel bliver det næppe.

Forholdet mellem Reguleringstillægget og Grundlønnsens Størrelse var efterhaanden blevet urimeligt. For de lave Lønninger var Tillægget større end Grundlønnen. Det gav i sig selv et skævt Forhold, men gjorde det særlig for de ugifte og de samgifte, der ikke faar fuldt Reguleringstillæg. Det var Meningen, der skulde være en Forskel, men ingen havde tænkt sig, at den skulde blive saa stor. Derfor har man taget 5 Portioner Reguleringstillæg og gjort dem til et pensionsgivende Tillæg. Egentlig burde det vel have været lagt til Grundlønnen, naar det faktisk skal opfattes som en Del af Grundlønnen. Mon ikke man kan kalde denne Ordning med et pensionsgivende Tillæg for en Skønhedsfejl, der maaske er fremkaldt af det hastige Tempo i Kommissionen? Naar jeg har fremsat denne Bemærkning og dermed givet Udtryk for, at dette Tillæg burde have været indarbejdet i selve Grundlønnen, maa jeg føje til, at det heller ikke er muligt for mig at svinge mig højere op i Kritik. Naar man i Krogene har villet betegne det som en Fidus, deler jeg ikke denne Opfattelse. Naturligvis kan et Rigsdagsflertal til enhver Tid skære dette Tillæg bort, men et Rigsdagsflertal kan ogsaa til enhver Tid nedsætte Grundlønnen, og det ene vil ikke være lettere end det andet.

Men man har ikke nøjedes med at overføre 5 Portioner Reguleringstillæg til Grundlønnen, man har samtidig lagt et større eller mindre Beløb til, saaledes at der regnes med, at Statens samlede Merudgift, naar Folkeskolens og Folkekirkens Lønningslove, der endnu ikke er fremsat, medregnes, bliver ca. 60 Mill. Kr.